

kisvárdai lapok

XVIII. évfolyam 2. szám – 2016. június 20. hétfő

Spiró György: Az Imposztor

A „színészek gyakran fordulnak a nézőkhöz, kontaktust létesítenek velünk, ám nem egyszer a szokottnál jóval hosszabb ideig – a női szolidaritást/összetartozást manifesztáló varrónők például csaknem az összes nőnemű nézővel összeölelkeznek (hogyan végül egyikük – kis legyintés után – Pálffy Tiborral is ölelkezzen kicsit).”

Kocsis Gyula

**Magyar
színházak
XXVIII. kisvárdai
fesztiválja**

Tartalom

- 2–3. old.: Beszélgetés Pálffy Tiborral
- 3. old.: Mit jelent a közönség zsűri targonjainak a fesztivál?
- 4. old.: Kritika Spiró György: Az Imposztor – Csíkszereda
- 5–6. old.: Kritika Szíjártó Tímea: Az eset – Nagyvárad
- 6. old.: Egyetemi hallgatók díszlet- és jelmezterveinek kiállítása
- 7. old.: Kisvárdai színházi anekdoták
- 8. old.: Fesztiválkörkép

„A sztárságban nem hiszek”

Beszélgetés Pálffy Tiborral, a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház tagjával

Ön már nagy múlttal rendelkezik itt Kisvárdán. Mit jelent az Ön számára ez a fesztivál? Mik a legkedvesebb élményei?

22–23 éve minden évben itt játszom a fesztiválon, kivéve tavaly, amikor is a színház nem volt itt. Húsz év alatt iszonyatosan sok minden történt, nem tudnék kiemelni egyetlen élményt a sok közül. Ha megkérdezed, hogy számomra mi a fesztivál, akkor azt mondom, a hajnalig tartó beszélgetés és a rigócsicsérgésben való hazabandukolás. Számomra ezt jelenti Várda elsősorban, másodsorban pedig azt a helyet, ahol találkozhatok néhány régi ismerőssémmel.

Azt mondta, nagyon sok minden történt az évek során. Meg tudná mondani, mi változott? Nagy a különbség a régebbi és a mostani fesztiválok között?

Igen is, meg nem is. A csomagolás valamennyire változott, mert ugye a város is másabb lett, a művházat is sikerült egy kicsit rendbe rakni, ezek pozitív dolgok. Ami továbbra is a régi, az a technikai felszereltség. Ez a tér nem alkalmas arra, hogy akármilyen előadást el lehessen ide hozni, és valószínűleg nem is fognak javulni ezek a feltételek. A technikai okok miatt sajnos nagyon sokszor lemarad, vagy kimarad a Tamási Áron Színház repertoárjából olyan előadás, aminek itt lenne a helye. Ezt sajnáltam első perctől, és sajnálom a mai napig is. Azon kívül meg a világ is változott húsz év alatt, elég sokat, a világgal együtt pedig változunk mi is, változnak a kapcsolataink. Egészen más, talán kissé bensőségesebb viszony volt húsz évvel ezelőtt, és az elhidegülés egymás iránt azért benne van a pakliban.

A fesztiválra való felkészülés folyamatáról mondana néhány szót?

Művészi oldalról nem igazán van különösebb felkészülés. Felkészülés igazából technikai oldalról van, mégpedig hogy az adott előadást hogyan lehet beszuszakolni az adott térbe. Az utolsó napig kérdéses volt például, hogy el tudjuk-e hozni az *Úrhatnám polgárt*, vagy sem. Ugyanis egy csomó olyan módosításra van szükség, amitől itt egész másképp lesz, mint otthon. Történetesen le kellene ereszkednie egy hintának a padlásról, de erre itt nincs lehetőség. Nem utolsósorban pedig van egy nagy kifutó, ami bemegy a nézők közé, és hogy holnap ez pontosan hogy fog kinézni, azt még nem tudom. Tehát a felkészülési folyamat inkább technikailag meghatározó. Színészileg ugyanaz a rákészülés, mint máskor. Tisztában kell lenni a hely adottságaival és az itteni közönséggel. De ez a mindenkori rákészülés a mindenkori előadásra. A színháznak az a legnagyobb erénye, hogy az

előadás egyszeri és megismételhetetlen, tehát azt kell felidézni magunkban és arra kell ráhangolódjunk, hogy az *Úrhatnám polgárt* soha többé nem fogjuk ugyanúgy játszani, ahogy itt és most. Mindenesetre rendkívül nyitottnak és kíváncsinak kell lenni, aztán pedig majd meglátjuk, hogy mi lesz belőle.

Mit gondol az idei felhozatalról?

Őszintén szólva nem tudom pontosan, hogy melyik színház mivel jön, de például vártam a vásárhelyi *Fade-outot*, kifejezetten vártam. Szerintem egy nagyon izgalmas színházi gondolkodásról van szó esetükben. Igazából nem gondolom, hogy lesznek túl nagy meglepetések. Minden színház hozza azt, ami valahol a sajátja, amivel érzései szerint a legtöbbet tudja nyújtani. A programban van egyfajta folytonosság, ami egyrészt lehet pozitív, másrészt viszont a színháznak szüksége van az örökös megújulásra.

Nagyon neves művészként hogyan éli meg itt a népszerűségét?

Az, hogy a munkásságomat nagyra tartják, megtisztelő, és ennek én nagyon örülök, de a sztárságban nem hiszek. Attól jönnék inkább zavarba, ha elkezdenének másként kezelni. Azt gondolom, hogy amit elértem, vagy amit a társulat elért, akkor értékes, ha megmarad egy szinten, ha nem kerül közé semmi habos. Örömmel tölt el, ha a közönségben vannak olyanok, akik felismernek és rám mosolyognak – én visszamosolygok rájuk. Ez egy nagyon szép találkozás. De nem az egyén számít, hanem amit képvisel egy adott rendszerben, egy adott előadáson belül.

Milyen érzés a színpadon állni tapsviharban? Részét képezi a taps az előadásnak?

Jó esetben a tapsrend még mindig az előadás része. Azokban a produkciókban, ahol a színész a darabról teljesen leválva hajol meg, ott valami nem jó. Nem azt mondom, hogy a karakter bőrében kell meghajolni a végén, de ha nem annak a problémának az összefüggésében fejezed be a játékod, amiről beszéltél, akkor

elvesztetted a hitelességedet. Ha nem csak a közönség előtt hajolsz meg, hanem a

probléma előtt is, csak akkor teljes az egész. Aztán utána, amikor a színész bemegy az öltözőbe, kifújja magát, és kiülünk ide, beszélgetünk, az már egy más dolog. Ott cseng le az egész. Ott megy át a művész a darabon kívüli életbe. De ha a színész úgy jön le, hogy semmi köze ahhoz, amiről két órán keresztül beszélt, akkor azt hiszem, nem beszélhetünk művészetéről.

*Az interjút készítette:
Molnár Flóra*

Mit jelent a közönség zsűri tagjainak a fesztivál?

Czomba Magdolna, középiskolai tanár

Diákként nőttem bele városunk színházi fesztiváljába, egyszerre cseperedtem, növekedtem, erősödtem vele, általa. Az első alkalmakra még a szüleimmel mentem, főleg szórakoztató darabokra. Az igazi áttörés középiskolásként történt velem, amikor bérletes nézőként a húgommal az összes előadást megtekinthettük, és együtt izgultunk a színészekkel a díjkiosztón. Akkor, tizenhét évesen érintett meg ez a csoda, hogy néhány órára más életet élhetek, tapasztalhatok. Hogy léteznek más valóságok és igazságok, amik eddig rejtőztek előlem, de a színház varázslata képes volt megnyitni ezt a titokzatos átjárót. Soha nem felejttem el, amikor Göncz Árpáddal a nézőtéren élhettem végig a Rácsok című darabjának ősbemutatóját, vagy Maia Morgenstern káprázatos alakítását csodálhattam a *Ma este: Lola Blau* című előadásában az 1993-as gálán.

Felejthetetlen és csodás élmények ezek nekem. Ám a varázslat mellett hihetetlen mennyiségű és minőségű

tudásra tettem szert a fesztiválon, aminek a mai napig hasznát veszem. A bölcsészkarra lehangoló színházi tapasztalattal érkeztem. Vidéki lányként több darabot láttam, mint a budapesti vagy más nagyvárosokból érkező csoporttársaim, ami egyre büszkébb kisvárdaiává tett.

Néhány éve lettem újra aktív, szinte hivatásos néző. Azóta a tanév vége nekem nem elsősorban a vakációt jelenti, hanem városunk Fesztiválját. Alig várom, hogy végre én is néző, diák, tanuló legyek, egy igazi kalandor, aki időközön, tereken, életeken, hangulatokon át utazva, rohanva, szédelegve vagy éppen andalogva gyűjtögethet élményeket, érzéseket és erőt a mindennapok folytatásához, a küzdelmekhez.

Az idei fesztivált különösen vártam, hiszen rengeteg barátot, kedves ismerőst gyűjtöttem az utóbbi évek alatt, s ez a hét ezen kapcsolatok ápolásáról, a nagy beszélgetésekről, a színház nyújtotta közös örömeikről, bánatokról, a nagy katarzisokról szól. A színház világa már nemcsak rajongó nézőként ismerős számomra, hanem egy kicsit

kritikus is, egy kicsit szervező is és egy kicsit misszionárius is vagyok ilyenkor. A misszióm, hogy egyre több diákom jöjjön el és vegyen részt ebben a varázslatos, megunhatatlan, mindig új és új meglepetéseket tartogató forgatagba, ami egy hétre a magyar színházi élet középpontjává teszi Kisvárdát.

Dr. Halmay Balázs

Nem először veszek részt a közönség zsűri munkájában.

Mit jelent nekem a kisvárdai színházi fesztivál?

Mindenekelőtt a határon túli magyar színházaknak az anyaországhoz és a tradíciókhoz való ragaszkodását, megújuló és friss szellemiségét; a fiatal művészeknek is bemutatkozási és megmérettetési színteret, az immár közel három évtizedes fesztivál merész megálmodóinak és istápolóinak múlhatatlan érdemét, Kisvárdai város fesztiválmegtartó képességének erejét, lakóinak színházszereztetését, s nem utolsósorban a teátristák önfeledt és szípkázó ünnepét jelenti.

Nagy öröm számunkra, hogy nyolc napon át elvarázsolt részesei lehetünk ennek.

Nem egészen kritika

Spiró György: Az imposztor – Csíki Játékszín, Csíkszereda

Nem kis vállalkozás *Az imposztor* színpadra állítani: több mint húsz szerepe erős és csapatjátékban kiváló társulatot igényel, főszereplőként pedig olyan színészt, akinek (és akiről) bármit el tudunk hinni, de egyidejűleg akár ugyanannak az ellenkezőjét is. (A kihívások sorában – legalábbis bizonyos életkoron felül – felmerülhet továbbá a Katona József színházi remek ősbemutató emléke, még akkor is, ha tökéletesen tisztában vagyunk az efféle összevetések értelmetlen és méltánytalan voltaival.) A Csíki Játékszín társulata, *Kövesdy István* rendezése megbízható – ha nem is minden pontján vitathatatlan – tolmácsolója az előző századvég egyik legösszetettebb, legkiválóbb színpadi művének. *Czintos József* Bogusławskija a szó kétféle értelmében is jelentős alakítás: különleges, új színekkel állítja elének a nagy színpadi machinátor alakját; másfelől a szerep *Czintos* színészi életpályájának is fontos állomása.

Akkor hát miért „nem egészen kritika”? A szerkesztővel való előzetes egyeztetés még ezt tűzte ki célul. Ám ember tervez, vasút végez – és a távolról érkező nézők máris lemaradtak az előadás elejéről. Szigorú értelemben vett kritikát írni márpedig nyilván valóan megengedhetetlen a mű egészének ismerete nélkül. Így ezúttal csak arra vállalkozhatom, hogy impressziókat rögzítsek az imént látottak alapján.

Az *imposztor* szó jelentései

Amikor az *imposztor* szóval találkozunk, valószínűleg többünknek, nem is a szótári jelentése idéződik fel elsőként ('csaló, szélhámos'), hanem rögtön a *Spiró*-darab címe. A műben azonban nem egy hétköznapi szélhámossal állunk szemben, hanem egy nagy színésszel, aki nagy manipulátor

is egyben: kiválóan eljátssza, hogy az általános smúzolás közepette – „a gubernátor kezét fog a lengyel kultúrával!” – behódol a hatalomnak (lengyelként a megszálló oroszoknak), majd egy hatásos jelenetet iktatva az éppen eljátszott *Tartuffe* végére, megcsinálja a maga egyszemélyes forradalmát. Akik látták a darab valamely korábbi színpadra állítását, a szó hallatán minden bizonnyal az imposztorság akkor megmutatott jellegére gondolnak. Ördögi? Kaján? Cinikus? *Czintos József* Bogusławskiját rezignált, komótos, a helyzet iránt tökéletes közönyt mutató kiöregedett színészként ismerjük meg. Sokat elárul róla, milyen faarccal számolgatja az előre megkért honoráriumát. A jovialis unalom mögül azonban hamarosan előtűnik a szakma iránti szenvedély. Briliáns eszmeftatásait végtelen nyugalommal és derűvel adja elő, nem hat rá a többiek közönye és szakmai esendősége.

Mester és közönsége

Az előadás különböző változatokban visszatérő képe, ahogyan a színészek a vendégművész köré sereglenek, hogy csodálatlan vagy csalódottan, pislákoló elhivatottság-érzettel vagy önérzetükben megbántva – mikor hogyan –, minél közelebből szemlélhessék a Nagy Bölényt. A szakmával szembeni igényességnek az a foka azonban, amivel eddig még soha nem volt alkalmuk találkozni, előbb-utóbb általános ingerültséget vált ki; a direktor (Veress Albert) konfliktustűrő-képessége – ezzel együtt szakmai alkalmassága – nulla. *Kaminska* (Szabó Enikő) addig rajong, amíg jövője felfényezésére számít; elutasítása után egyszeriben ő is nevelésnek találja a maximalista elvárásokat. A lustaság és begyöpösödöttség világa nem viseli el a szembesítést. A szín-

Czintos József

házat itt a rutin és a hatalomnak megfelelni akarás élteti. Ez utóbbit a hatalom el is várja – szépen egymásra találnak tehát. Kit is érdekelne itt a művészet?

Színe és visszája

Míg *Kövesdy István* rendezése ezekre a vonatkozásokra koncentrált, kevésbé mutatkozik invenciózusnak a *Tartuffe* betéjjeleneteinek kidolgozásában: a színészeket rettentő rossznak ábrázoltatja, de meglehetősen mechanikus módon (pedig sok komédiai lehetőség rejlene ebben). Magát a színház a színházban előadást hátulról látjuk, a kulisszák körül monoton módon kerengő színészekkel, újabb megoldatlanságaként az előadásnak. Talán a tér elrendezése: a gubernatori páholy túlzott szélre helyezése sem kedvez a csúcscsúcspontnak, amelyben Bogusławski nagymonológját hallva a gubernátor (*Puskás László*) székét felcsapva kirohan.

Amikor azonban betámolyog az összevert és a városból kiutasított *Rybak* (*Vass Csaba*), ismét szomorúan ismerős terepen érezzük magunkat. Kísért a közelmúlt.

Dömötör Adrienne

Rajzolt világ

Szíjártó Tímea-Aletta: Az eset – Nagyváradi Szigligeti Színház

A magánhangzók már a játék elején felkerülnek a nagy táblára, a mássalhangzókra még várni kell kicsit. A betűk alatt jelek, ábrák, melyeket gyerekrajznak vagy képrejtvénynek is olvashatunk. A táblára eleinte csak a színlap egyetlen névvel jelölt szereplője, Pista rajzol, később mind többen írnak és rajzolnak rá, képeket, szavakat, jeleket. A szavak gyakran csak pragmatikus okokból kerülnek rá, hol korrek-tül, hol rémes helyesírással. A jelek, rajzok között akadnak önmagukért beszélők, jelképes értelműek és megfejthetetlenek is. Kevéssel az előadás vége előtt egy szivacs eltörli az összes addigi krétanyomot, ám ez nem azt jelenti, hogy a tábla a továbbiakban már üresen marad. Ez a tábla gyakorlatilag az egyetlen díszleteleme a nagyváradi Szigligeti Színház előadásának, és akár a jelképe is lehetne annak az alkotómódszernek és hatásmechanizmusnak, amely Sardar Tagirovsky rendezését jellemzi.

Szíjártó Tímea-Aletta első drámáját (amely a 2014-ben meghirdetett drámázat II. pályázat Debüt kategóriájának fődíját nyerte el) nem volt szerencsém olvasni; első hallás után kortársi helyzetjelentésnek tűnik. A mindennapok kisikló életpályáinak vékonyan összefüggő gyűjteménye. Szereplői között van, akinek a kocsmá és a haverok ugratása jelenti az életet; van, aki naivan, szélhámosban bízva keresi a boldogságot és a kitörés lehetőségét; van, aki a lakás eladásától reméli sorsának jobbra fordulását, és van, aki a születendő gyermektől várja a boldogságot. Ami végül senkinek nem adatik meg; az illúziók szertefoszlanak, és a sok kisebb-nagyobb kudarc és csalódás mögött ott az igazi tragédia is: a fiatal nő méhében nem gyermek, hanem daganat növekszik. A dráma erénye a finom szerkesz-

tés: az, ahogyan a fő- és mellékszálak fokozatosan kapcsolódnak össze, szépen rakva ki a sorsjáték mozaikdarabjait.

Maguk a dialógusok változatos színvonalúak, a történetben pedig igen sok a közhely. Ami önmagában nem baj (mondhatni, e drámatípus sajátja), de hiányzik az az eredeti alkotói gondolat (vagy forma), amelynek köszönhetően a közhelyek átértelmeződhetnének, többet jelenthetnének önmaguknál. Sardar Tagirovsky rendezése nem magát a történetet próbálja egyedibbé vagy eredetibbé tenni, hanem olyan formát épít, amellyel a szöveget folyamatosan új kontextusba tudja helyezni.

A nézők az üres játéktér három oldalát ülik körül. A színészek többsége köztünk foglal helyet, csupán a két főszereplő, a gyermeket váró Nő és a rajzokat készítő testvére ülnek a tér negyedik oldalán. Ők hosszú ideig némák maradnak, így az előadás voltaképpen a széksorokban zajlik, ahonnan hosszú ideig nem lépnek ki a szereplők – ez nagyjából akkor változik meg, amikor már kezdjük túl statikusnak érezni a játékot. Egyre több szereplő lép be az előadásba, és egyre több cselekményszál kezdődik meg – s egyre változa-

tosabbá válik a játéktípus is. A reálszituációk fokozatosan keverednek szimbolikusan értelmezhető vagy éppen groteszk elemekkel, a realiztikus szerepformálások mellé egyre több (és többféle) stilizálás lép. Az egyes szerepek határai elmosódnak: a varrónők érzéketlenül kegyetlen főnöknője például dizőzzé alakulva énekel több évtizeddel ezelőtti slágereket. A zene szerepe is mind gazdagabbá válik: a játékot végigkísérő cselló hol kiemel, hol ellenpontoz, s fontos hangulatteremtő szereppel bír, míg a színen énekelt slágerekre a szín mögül a játékba kapcsolódó gyönyörű énekhang felel. Az egyszerű tér értelmezési tartománya is kitágul. A villanykörték együttese a csillagos égboltot érzékíti meg. Az előadás eljátszik a színházi szituációval is: a színészek gyakran fordulnak a nézőkhöz, kontaktust létesítenek velünk, ám nem egyszer a szokottnál jóval hosszabb ideig – a női szolidaritást/összetartozást manifesztáló varrónők például csaknem az összes nőnemű nézővel összeölelkeznek (hogyan végül egyikük – kis legyintés után – Pálffy Tiborral is ölelkezzen kicsit). És amikor már-már az a veszély fenyegetne, hogy a forma némiképp zárójelbe teszi a tartal-

mat, a játék vége megkapó egyszerűséggel torkollik tragédiába. Nem egyenletes intenzitású az előadás. Néhány dialógus okvetlenül húzásra szorulna, egyes jelenetek idővel ellaposodnak, rendezői ötletek is ismétlődnek, s kérdés, hogy a végzetes diagnózis megrendítő közlése után szükséges-e még egy új cselekményszállal egy új játéktípust is behozni. Néhány szándékosan túlszpiázott színészi gesztus után vagy maguk a színészek állapítják meg, hogy ez sok, vagy ezt tudakolják a nézőktől – de nemcsak ezek a gesztusok érződnek

soknak. Ám a viszonylag nagy létszámú színészcsapat összességében összehangolt, a szereplehetőségekkel jól sáfárkodó, igen meggyőző együttes teljesítményt nyújt – és majd' mindenkinek van egy-két igen erős pillanata. A két kevészer megszólaló főszereplő, a saját köreibe bezárkózó, legfeljebb rajzaival kommunikáló Pistát játszó Dimény Levente és a mindennapok nyomorával nemtörődő, az ég felé révedő, gyermekáldásra váró Nőt megformáló Ababi Csilla pedig intenzív színészi jelenléttel adnak igazi

súlyt és tétet a történetnek. Az előadás mégsem komoly-komor végre fut ki. A szereplők gyertyával kezükben felsorakoznak, alacsonyabb és mélyebb, szebb és fakóbb hangok szólalnak meg, és állnak össze mind erősebb, szenvedélyesebb kórossá. A tempó fokozódik, mind jobban magával ragad. Lehet vitatkozni azon, hogy ez a vidám, életigenlő kórus mennyire megokolt zárása az előadásnak – de jó látni, hallani.

Urbán Balázs

A képzelet szüleménye s a színház egyik támpontja avagy egyetemi hallgatók díszlet- és jelmezterveinek kiállítása

A legszürkébb hétköznapiak monotonitását, a legracionálisabb foglalkozást űző felnőtt rutinját is feldobja a képzelet. Fantáziánkat egy szépirodalmi szöveg, egy dráma olvasásakor, zenehallgatáskor mozgósítjuk. A vizualitás a színház egyik legjelentősebb eleme. Hiszen minden szituációnak, konfliktusnak van helyszíne, amely formájával, színével, berendezésével vagy annak hiányával üzen. Megerősíti a rendező gondolatát, érzékelteti a szerző világát, érzelmeit, a darab hangulatát.

A jó színházi előadás egyik alappillére a megfelelő díszlet, amely nem túl sok, és nem túl kevés. Megtalálja az arany középutat, azaz biztos támasza az előadásnak, színészek, rendezőknek, közönségnek. A Magyar Képzőművészeti Egyetem Látványtervezés szakjának hallgatói képzeleterejükkel megálmodták és tehetségükkel megalkották Csáth Géza *Janika* című darabjához, illetve a *West Side Story* című musicalhez a biztonságot nyújtó cölöpöket. A Kisvárdai Várszínház és Művészetek Házában pénteken megnyitott kiállításon a BA II. évfolyam év végi tervezési anyaga, valamint az MA I. évfolyam makettjei június 25-ig tekinthetők meg.

A XX. század egyik jelentős

magyar írójának – nem melleleg orvosának és zenekritikusának – műve egy főúri házban, azon belül egy nappaliban és egy előszobában játszódik. A diákok ezt a környezetet keltették életre kartonból, fémből, fából és egyéb anyagokból. A legtöbb makettkészítő zöldes és barnás-vörös árnyalatokkal dolgozott. Némelyik alkotó fejében a szerző által tragikomédiának nevezett mű fő helyszíne gazdagon, kanapéval, képekkel és üveges ajtókkal berendezett helyiségként született meg, ám néhány másodéves lány a darabban kirajzolódó lelki terhek és az emberi betegség nyomorúságának hangsúlyozásaképpen ugyanezt a szobát csak egy-két székkal és egy asztallal töltötte meg. És ez a komorság

volt a fő motívum a legtöbb jelmezrajznál is – különösen igaz ez a darab női főszereplője, Aranka arckifejezésének és ruházatának megrajzolására. A *West Side Story* makettjei között már több hasonlóság felfedezhető fel. A jelmeztervek modern kort idéző színei és virágos mintái, a cowboy csizmák és kalapok hada, valamint a díszlettervek hordói és vasrudat imitáló szerkezetei érezhetően a mű vadnyugati virtusát sugallják.

Kállai Ferenc szerint „A színház kollektív művészet.” Ez a kollektivitás sok-sok összetevőből áll – remélem, e ténymegállapítás igaz voltára rá fog döbbsenni a Művészetek Házának kiállítástermében minden látogató.

Németh Fruzsina

Nézői benyomások a fesztiválról

Kundreg Bella, egyetemi hallgató

Már nagyon régóta járok a fesztiválra, nyolcadikos korom óta. Szerintem azért ennyire jó, mert ilyenkor van valami élet a városban. Szeretem, hogy egymás után több előadást is meg lehet nézni a különböző helyszíneken. Az is jó, hogy közben kiállítás is van és az előadásokról tájékozódni lehet a Kisvárdai Lapokból. Tavaly láttam a A revizort, a Csíki Játékszín előadását például, ami nagyon tetszett, remélem az idén is meg fogok tudni nevezni egy kedvencet.

Tótfalusi Enikő

Nekem is nagyon tetszik a fesztivál és a hangulat, viszont azt kissé fájjalom, hogy kevés, vagy nem nagyon van kosztümös darab. Engem ez a fajta modern színház nem fog annyira meg, én inkább a klasszikus értelemben kivitelezett darabokat szeretem.

Ha már színházba jövök, legyen valami más. A tegnapi Sirály előadás a modernségétől függetlenül nagyon megragadott.

Sztojka-Hidi Viktória

Néhány éve már járok erre a színházi fesztiválra, és mindig igyekszem minél több darabot megnézni, nagyon szeretem. Főleg amiatt érdekesek számomra a határon túli előadások, mert én is határon túli vagyok, ezeket az előadásokat látni Magyarországon különleges élmény. De nagyon várom például a Frank Sinatra – A hang című előadást is. A korábbi években is volt olyan, ami emlékezetes maradt: akár egy jelenet, akár egy hangulat. Ebben az előadásban [Az imposztor, Csíki Játékszín] a hangszínek, a kifejezésmód, a gesztikuláció nagyon lekötött. Annyira mély a darab, olyan elgondolkodtató, nagyon oda kell figyelni, ahhoz hogy megértsem. Tegnap megnéztük a Hippolyt, a lakájt, az is

nagyon tetszett. Szerintem az volt a legjobb benne, hogy nagyon hihető volt a játék, a színészek érezték a szerepüket. Fontos, hogy vigyen magával az előadás, és ne azon kelljen gondolkodnom, hogy hogyan tudnék becsatlakozni a látványba és a hangulatba. Ilyenkor olyanná válik az egész, mintha velünk történe.

Nagy Alfréd, színész

A foglalkozásom sokszor hozott Kisvárdára, ha jól emlékszem huszadik alkalommal vagyok itt. Először még a Figura Stúdió tagjaként volt szerencsém idejönni, utána a főiskola alatt minden évben eljöttünk mint fellépők. Tizenöt éve már a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron társulat tagjaként járok ide. Szeretek jönni, mert évről évre vannak ismerősök, akikkel rég nem találkoztam, és jó, hogy meg tudok nézni olyan előadást, amit évad közbe nem, és hogy van strand is persze.

Lejegyezte: Bereczki Ágota

Kisvárdai színházi anekdoták II.

1893-ban Jászai Mari a várkertben lévő táncteremben lépett fel. Ekkoriban verses műsorával járta az országot, 36 helyet keresett fel, s így került Kisvárdára is. Kíséretében volt Hilgermann Laura énekesnő és Polonyi Elemér zongoraművész. Kisvárdá megfizetésnek vehette volna, hogy Jászai Mari a településre látogat, de nem vette. A vonattal érkező fellépőket csak a belépőjegyek terjesztője, Berger Ignác könyvkereskedő, nyomdász fogadta, illetve rajta kívül az állomás személyzete. A köszöntés, a virágcsokor elmaradt, mert az eső elmosott minden ceremóniát. Jászainak megtetszett a várfal alatt elterülő gondozott kert, s ezért

úgy döntött, hogy az előadás előtt ott kívánja szerény uzsonnáját elfogyasztani. Kitűnő hangulatban volt mindaddig, míg a vendéglős szolgálja a közvetlen közelében el nem kezdett fűrészelni. Jászai idegesen ugrott fel, rászólt a legényre, de az vállat vont és húzta tovább a fűrészt. A művésznőben fellobbant Gertudis gyilkos dühe, odarohant a kővé meredt legényhez és felpofozta. Így maradt abba a fűrészelés is, az uzsonnázás is.

Jászai csak este tért vissza, hogy előadja a műsorszámait. Több verset szavalt, legnagyobb sikerét Kiss József Jehova című alkotásával aratta, ezzel ragadtatta el a közönséget. Az estet követő bankettre nem ment el,

nem is vacsorázott.

De ezzel még nem ért véget Jászai Mari kálváriája, mert másnap reggel ismét ömlött az eső, a művésznő zárt kocsit kért, hogy a vonathoz kivigye. Ám az akkor még nem volt Kisvárdán, az egyetlen fedett kocsit pedig már korábban igénybe vette Hilgermann Laura. Jászai úgy felháborodott, hogy útitáskáit felrakatta az előkerített nyitott kocsira, és a szakadó esőben hatalmas lépésekkel indult neki a vasútállomásnak. Miután oda megérkezett, sárosan, vizesen állt Hilgermann Laura elé és alaposan kioktatta kollégáját a lefoglalt kocsira és a neki kijáró tisztelet ügyében.

Néző István

Mai program:

11:00 – **SZAKMAI KLUB**
Művészetek Háza

16:00 – **Ingmar Bergman:**
ŐSZI SZONÁTA
Soproni Petőfi Színház,
Zentai Magyar Kamaraszínház,
Mikházi Csúrszínház,
Forrás Színház
Rendező: Pataki András
Rákóczi Stúdió

20:00 – **Molière:**
ÚRHATNÁM POLGÁR
Tamási Áron Színház,
Sepsiszentgyörgy
Rendező: Sardar Tagirovsky
Művészetek Háza

20:30 – **Szomor György –**
Román Sándor:
FRANK SINATRA – A HANG
Experdance Produkció
Rendező: Szomor György
Várszínpad

Megjelent a Kisvárdai Lapok

Előadásra várva

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
XXVIII. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:
Szűcs Katalin Ágnes

Fotó:

Jakab Lóránt

Nyomdai előkészítés:

Fnor Reklámgrafika Kft.

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**
ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szinhasz.hu

A Magyar Színházak
XXVIII. Kisvárdai
Fesztiváljának támogatói:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

KISVÁRDA VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Nemzeti Kulturális Alap

Nézőtér vagy színpad? Nagyvárdi Az eset.